

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Στ' ΛΟΥΚΑ (23/10/2011)

Αγίου Αποστόλου Ιακώβου του Αδελφοθέου

Η αποφυγή της πορνείας

Ο σήμερα εορταζόμενος Απόστολος Ιάκωβος, αγαπητοί μου, έμεινε στην βιβλική ιστορία ως Αδελφόθεος, καθώς ήταν τέκνο του Ιωσήφ του Μνήστορος από τον πρώτο του γάμο. Διακρινόταν για την ασκητική ζωή του, για την αυστηρότητα του ήθους του, αλλά και το μέγεθος της δικαιοσύνης του. Τα χαρίσματά του αυτά έκαναν την χορεία των Αποστόλων, μετά την Ανάληψη του Κυρίου, να τον εκλέξει πρώτο Επίσκοπο της Αγίας πόλεως των Ιεροσολύμων, όπου και προήδρευσε της πρώτης Αποστολικής Συνόδου. Στην Σύνοδο εκείνη ετέθη το ζήτημα της εισδοχής στην Εκκλησία του Χριστού των πρώην εθνικών – ειδωλολατρών και το αν πρέπει αυτοί να περιτέμνονται ασπαζόμενοι την Χριστιανική πίστη. Ο Ιάκωβος εξήγησε ότι τα νέα μέλη της Εκκλησίας δεν πρέπει να επιβαρύνονται με τις επιταγές του Νόμου της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά να τους ζητηθεί να απέχουν μόνο από τις συνήθειες της παλαιάς ειδωλολατρικής τους πίστης και από την πορνεία, η οποία ήταν τρόπος ζωής μεταξύ των ειδωλολατρών. Συνέταξε επιστολή που περιλαμβάνεται στα βιβλία της Καινής Διαθήκης, όπου διορθώνει όσους θεωρούν τον Θεό ως αιτία των κακών, προτρέπει η πίστη να είναι καρπός της ζωής και όχι απλά των λόγων των Χριστιανών, ενώ συμβουλεύει για το πώς μπορεί να διάγει κανείς θεάρεστο βίο και να αποκτήσει την σοφία του Θεού. Ο Απόστολος Ιάκωβος βρήκε μαρτυρικό θάνατο από τα χέρια των Εβραίων, οι οποίοι ουδέποτε ανέχθηκαν και συγχώρεσαν την αγάπη και την αφοσίωσή του στον Ιησού Χριστό.

Ο βίος του Αγίου Ιακώβου μάς δίδει πολλές αφορμές για σχόλια και ωφέλημα συμπεράσματα. Θα επιμείνουμε, όμως, σε μία απ' αυτές που είναι η επιμονή του για την αποφυγή των σαρκικών αμαρτημάτων από τα μέλη της Εκκλησίας του Χριστού.

Στην εποχή μας τείνει να κυριαρχήσει η άποψη ότι η ανηθικότητα, όπως την επισημαίνει και καυτηριάζει ο λόγος του Θεού, είναι έννοια πλασματική, εφεύρημα της Εκκλησίας για να ποδηγετεί τους ανθρώπους και να τους φοβίζει με την απειλή της Θείας τιμωρίας. Θεωρείται δε απολύτως φυσικό ο άνθρωπος να υπακούει και να ενεργεί στα κελεύσματα των ενστικτών του, σ' αντίθεση με την προτροπή της Εκκλησίας μας για αυτοκυριαρχία. Συμβαίνει, όμως και κάτι ακόμα. *«Στη σημερινή ορολογία η ηθική ζωή και ο ηθικός άνθρωπος αντιπαραβάλλονται, συνήθως, προς την φυσική ζωή και τον φυσικό άνθρωπο ως πράγματα διάφορα και ενάντια.*

Φυσικός άνθρωπος θεωρείται ο συμμορφούμενος προς τις επιθυμίες και τις αδυναμίες του. Και αυτή η ζωή του ανθρώπου χαρακτηρίζεται ως φυσική ζωή. Αντιθέτως, ο ηθικός άνθρωπος εκλαμβάνεται, λίγο ως πολύ, αρνητής της ζωής και ο βίος του θεωρείται μη φυσικός. Τέτοια, όμως, θεώρηση των πραγμάτων είναι τελείως ξένη και αντίθετη με την διδασκαλία των Ελλήνων Πατέρων. Κατ' αυτούς η ηθική ζωή είναι η κατ' εξοχήν φυσική ζωή του ανθρώπου και κατ' εξοχήν φυσικός άνθρωπος είναι ο ηθικός άνθρωπος»¹. Αυτή η αυθαίρετη αντιπαράθεση του φυσικού προς τον ηθικό τρόπο ζωής, που δεν υφίσταται στη σκέψη της Εκκλησίας, είναι σημείο σαφούς αδυναμίας του σύγχρονου ανθρώπου να κυριαρχήσει στα πάθη του και να εναρμονίσει σώμα και ψυχή στον αγώνα για την επίτευξη της σωτηρίας.

Προς όλους εκείνους που υπερεκτιμούν τον ηδονικό τρόπο ζωής, μη βάζοντας όρια και φραγμούς στη σαρκικότητά τους ή δηλώνουν αδυναμία να αντισταθούν στα σωματικά θέλητρα, ο Όσιος Εφραίμ ο Σύρος υποδεικνύει να φέρουν στο νου τους τις εξής εικόνες: *«Αν μάς ενοχλεί η σαρκική επιθυμία, ας σκύψουμε επάνω εις τον τάφον και ας ιδώμεν τα μυστήρια της φύσεώς μας. Τον σκελετόν, τα απογυμνωμένα από τας σάρκας κρανία και τα υπόλοιπα οστά. Αφού δε τα ιδώμεν, ας θεωρήσουμε ότι βλέπουμε σε εκείνα τους εαυτούς μας και τότε ας σκεφθούμε που επήγε το κάλος του άνθους της παρούσης ζωής, το ωραίο χρώμα εις το πρόσωπον και η υπόλοιπος ωραιότης. Με αυτήν την σκέψιν θα σβήσει η φλόγα της σαρκός»²*

Ο ηθικός τρόπος ζωής ή η εκτροπή προς το σαρκικό φρόνημα δεν πρέπει να συνδέονται ή να αποδίδονται τόσο στο σώμα, όσο στον νου και στη σκέψη του ανθρώπου. Το σώμα δεν είναι από τη φύση του χυδαίο. Γίνεται, όμως, χυδαίο όταν το μεταχειριζόμαστε χυδαία. Οι πονηρές επιθυμίες πρώτα ενεργοποιούν τη σκέψη, καλλιεργούνται στον νου και, στη συνέχεια, λαμβάνουν την μορφή σαρκικής ενέργειας και πράξης. Γι' αυτό ο άνθρωπος του Θεού ρίχνει μεγάλο βάρος στην καλλιέργεια των αρετών, στην ανάπτυξη και βελτίωση της πνευματικής του ζωής, στην συχνή συμμετοχή στην Μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας. Επιδιώκει την συστηματική καταφυγή στο πετραχήλι του πνευματικού και την προσέλευσή του Ποτήριου της ζωής.

Με τον τρόπο αυτό καλλιεργείται το αντίδοτο του σαρκικού φρονήματος και της πορνείας που είναι η αγνότητα. Στο άκουσμά της πολλοί, ίσως, να μειδιάσουν συγκαταβατικά. Άλλοι μπορεί να εξεγερθούν λέγοντας ότι δεν είναι δυνατόν να μιλούμε για εγκράτεια και αγνότητα στον 21^ο αιώνα. Άραγε, έχει σχέση η κάθε χρονική στιγμή και εποχή με τον αγώνα κατά της αμαρτίας και την βίωση του θελήματος του Θεού; Μήπως ο Ευαγγελικός λόγος ανήκει, πλέον, στο χθες και θεωρείται ανεφάρμοστος στα δεδομένα του σήμερα; Το

¹ Γεώργιος Μαντζαρίδης, «Παλαμικά», σελ. 200

² «Ευεργετινός». Τόμος 3^{ος}, σελ. 336

πνεύμα του κόσμου αυτό θέλει να πιστεύει και έτσι να ζει. Δικαίωμα του. Τα μέλη της Εκκλησίας, όμως, οφείλουν ν' αντιστέκονται, γιατί γνωρίζουν ότι ο Χριστός είναι διαχρονικά ο Ίδιος, αμέριστος και αταλάντευτος, όχι ηθικολόγος, αλλά αληθινός, όχι σκληρός εκδικητής και τιμωρός εκείνου που πέφτει στην προσπάθειά του να κυριαρχήσει στα ένστικτά του, αλλά αγαπητικός και συγκαταβατικός, σπλαχνικός και συγχωρητικός σ' εκείνον που βρίσκει τον δρόμο της μετανοίας για να ξεκινήσει και πάλι τον αγώνα.

Σ' Αυτόν τον Κύριο, αγαπητοί μου, ας εναποθέσουμε τις ελπίδες της ζωής μας, χωρίς να απογοητευόμαστε από τα λάθη και τις πτώσεις μας, όσο μεγάλες και βαριές κι αν είναι. Το κακό δεν είναι η πτώση στην αμαρτία, αλλά η εμμονή σ' αυτή. Μετάνοια και αντίσταση. Αυτό είναι το μήνυμα. Και είναι και επίκαιρο και εφαρμόσιμο. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.